

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.585/2008/6. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Oláh Albert polgármester által meghatalmazott Lácay Ügyvédi Iroda (4600 Kisvárd, Rákóczi u. 14. szám, ügyintéző: Dr. Lácay György ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek-, a Dr. Dicső Ügyvédi Iroda (4600 Kisvárd, Szent László u. 22. I/26. szám, ügyintéző: Dr. Dicső Gábor ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe, cégjegyzékszám: Cg. ...) alperes ellen 67 220 100 Ft és járulékai megfizetése iránt indított perében, a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2008. szeptember 2. napján kelt, 7. G. 15-08-040017/9. számú ítélete ellen a felperes részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2009. március 24. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1 000 000 (Egymillió) Ft másodfokú perkoltséget.

Megállapítja, hogy az Állam által előlegezett 900 000 (Kilencszázezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket az Állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperesi önkormányzat a tulajdonában lévő víz- és csatornamű közműveket működtető vagyonát a ... Kft-nek adta át teljes körű üzemeltetésre. Az erről szóló, 2003. július 16. napján kelt üzemeltetési szerződés szerint az üzemeltetésre átadott víz- és csatornamű közmű használatáért a felperes évenként bérleti díjat számláz a ... Kft. felé, amelynek összege megegyezik az üzemeltető által a szerződés 6.) pontja alapján kiszámított, a kapacitást nem növelő felújítások költségeinek az összegével.

A szerződés kimondta, hogy az üzemeltető feladata a településen lévő fogyasztók részére a vízjogi üzemelési engedélyben előírt, a vonatkozó rendeletek követelményeinek megfelelő minőségű folyamatos ivóvíz szolgáltatás a vízjogi engedélyben rögzített mennyiségi határokon belül, illetve annak biztosítása, hogy a fogyasztói kibocsátási helyen megjelenő szennyvíz kártétel nélkül elvezetésre kerüljön a mű kapacitásának megfelelő mértékig, valamint, hogy a településen összegyűjtött, szippantott szennyvizeket megfelelő ellenőrzés után a szolgáltató fogadja a szennyvíztisztító telepen és ezért díjat számíthat fel a beszállító felé.

Az alperes, mint megrendelő 2004. február 2. napján kötött vállalkozási szerződést a ... Kft-vel a ... baromfifeldolgozó, a ... I. és II. számú, illetve a rétközberencsi nevelőtelep telephelyekről beszállított, a szerződésben rögzített mennyiségű kommunális eredetű folyékony hulladék ... város szennyvíztisztító telepen történő fogadására, és ártalmatlanítására, díjfizetés ellenében.

A felek a szerződést többször módosították, illetve külön szolgáltatási szerződéseket kötöttek, így a 2006. augusztus 29-ei vállalkozási szerződés kiterjedt a ...-i nevelőtelepről beszállított kommunális eredetű folyékony hulladék befogadására és ártalmatlanítására is, míg a 2006. augusztus 30-ai szolgáltatási szerződés a ...-i pulykafeldolgozó üzemben keletkező szennyvíz elszállítására, elhelyezésére és ártalmatlanítására vonatkozott.

... város önkormányzati képviselő-testülete a 2004. december 21. napján meghozott ... Ökt. határozatával engedélyezte, hogy az önkormányzat tulajdonát képező szennyvíztisztító telepen külső településről beszállító magánszemélyek, gazdálkodó szervezetek és önkormányzatok ipari szennyvizet, települési folyékony hulladékot helyezzenek el. Az elhelyezési díjat 2005. január 1-jétől $390 \text{ Ft/m}^3 + 15\% \text{ ÁFA}$ összegben határozták meg.

Az önkormányzati határozat kézbesítését követően az alperes 2005. február 7. napján kérelemmel fordult az önkormányzat Jegyzőjéhez az elhelyezési díj méltányossági okból $100 \text{ Ft/m}^3 + 15\% \text{ ÁFA}$ összegre történő mérséklése iránt. Kérelmében arra is hivatkozott, hogy a társaság évi 35 000 - 40 000 m^3 ipari szennyvizet szállít be az önkormányzat szennyvízkezelő telepére, amiért ott ártalmatlanítási díjként $207 \text{ Ft/m}^3 + 15\% \text{ ÁFA}$ díjat fizet.

Az alperes kérelméről a felperes képviselő-testülete 2005. február 24. napján határozott, és a ... Ökt. határozatával az alperes által fizetendő elhelyezési díjat 2005. március 1. napjától $300 \text{ Ft/m}^3 + \text{ÁFA}$ összegben állapította meg.

A felperes képviselő-testületének ezen határozatát a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Közigazgatási Hivatal keresettel támadta meg. A perben - amelyben az alperes sem félként, sem beavatkozóként nem vett részt - a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság a 2005. november 30. napján kelt és jogerőre emelkedett 4. K. 21.603/2005/4. számú ítéletével az alperes ... Ökt. határozatát hatályon kívül helyezte.

A Legfelsőbb Bíróság, mint felülvizsgálati bíróság a 2006. december 20. napján Kfv. IV. 37.186/2006/4. számú ítéletével a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és a felperes keresetét elutasította.

Ítélete indokolásában kifejtette, hogy az 1990. évi LXV. tv. 80. § (1) bekezdésében, és 8. § (1) bekezdésében, a 2000. évi XLIII. tv. 59. § (1) bekezdés j.) pontjában, illetve a 242/2000. (XII. 23.) Korm. rendeletben írtakra tekintettel nem minősíthető közszolgáltatási díjnak az az „elhelyezési díj”, amelyet az alperesi önkormányzat, mint a szennyvíztelep tulajdonosa - magánjogi jogalanyként - szerződéses megállapodásban rögzít az

illetékességi területén kívül székhellyel rendelkező gazdálkodók hulladék elhelyezésével összefüggésben.

A felülvizsgálati eljárásban meghozott ítélet kézbesítését követően a felperes szennyvízkezelési szolgáltatás (elhelyezési díj) megnevezéssel összesen 6 db számlát bocsátott ki az alperessel szemben a 2005. január - 2007. augusztusi elhelyezési díj időszakra vonatkozóan, összesen 67 220 100 Ft összegben.

Az alperes a részére megküldött valamennyi számlát visszaküldte a felperesnek azok jogalapját kifogásolva. A felperessel 2007. május 24. napján felvett Emlékeztetőben foglaltak szerint az alperes azt javasolta, hogy az addig felmerült díjak vonatkozásában kész megfizetni egyösszegben bruttó 20 000 000 Ft-ot a felperes részére, ha a fennmaradó 38 121 820 Ft-ot az önkormányzat méltányosságból törli. Az alperes ezen javaslatát a felperes képviselő-testülete a 2007. június 21-i testületi ülésén meghozott ... Ökt. határozatával nem fogadta el, és kötelezte az alperest a számla alapján az abban foglalt összeg 50 %-ának, azaz 29 060 910 Ft-nak a kézhezvételt követő 8 napon belüli, a fennmaradó résznek pedig három havi egyenlő részletben történő megfizetésére azzal, hogy amennyiben az alperes határidőre nem teljesít, úgy 2007. augusztus 1. napjától nem szállíthatja a szennyvizét a kisvárdai szennyvíztelepre.

Az alperes továbbra is vitatta a felperesi követelés jogalapját, a felperesi követelést nem kívánta kiegyenlíteni, és jelezte, hogy a ... Kft-vel kötött szerződése mindkét fél részére három hónapos felmondási időt biztosít.

A felperes képviselő-testülete a ... Ökt. határozatával továbbra is fenntartotta azt a döntését, hogy ha az alperes nem fizeti meg a tartozását, akkor nem szállíthat be a telephelyre, de a határidőt 2007. december 1. napjára módosította a ... Kft-vel kötött szerződésben szereplő felmondási időre tekintettel. A határozat tartalmazta azt is, hogy ha a felek között nem születik egyezség a tartozás rendezésére, akkor az önkormányzat a követelését perrel érvényesíti.

Az alperes 2007. december 1. napjától kezdődően nem veszi igénybe a perbeli szennyvíztelepet.

A felperes a módosított keresetében kérte az alperes kötelezését elhelyezési díj címén 67 220 100 Ft és ezen összegnek az egyes számlák esedékességétől számított Ptk. szerinti kamatai, valamint perköltsége megfizetésére a Ptk. 198. §-a, és a ... Ökt. számú határozat alapján.

Előadta, hogy az üzemeltető már a ... Ökt. határozat meghozatalát megelőzően, a tulajdonos önkormányzat engedélye hiányában is fogadott be külső településről is szennyvizet. Álláspontja szerint a felek között a szerződés akkor jött létre, amikor az alperes kérelmére a felperes képviselő-testülete a ... Ökt. határozatával 300 Ft/m³ + ÁFA összegre csökkentette az elhelyezési díjat, erről értesítette az alperest, aki ezt követően is folytatta a folyékony hulladék beszállítását a szennyvíztelepre, és a felperesi képviselő-testület határozata ellen sehol, semmilyen kifogással, panasszal nem élt. Az alperes ezáltal ráutaló magatartással elfogadta ezt a felperesi ajánlatot.

A felek kifejezett akarata a felperes szerint egyértelműen megállapítható, mert a felperes az első döntésével meghatározta a beszállítás feltételeit, amely ajánlatot az alperes csökkenteni kért. A felperes erre válaszként újabb, immár 300 Ft/m³ + ÁFA összegű ajánlatot tett, amit az alperes érdemben már nem kifogásolt, hanem a beszállítás folytatásával, mint ráutaló magatartással elfogadta azt.

Az alperes a kereset elutasítását, és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. A felperesi keresetetösszagszerűségében nem, de jogalapjában vitatta.

Tagadta, hogy a felek között bármilyen módon létrejött volna szerződéses megállapodás.

Hivatkozott arra, hogy a perbeli időszakra vonatkozóan is rendelkezett a ... Kft-vel megkötött vállalkozási, illetve szolgáltatási szerződéssel.

Vitatta, hogy az üzemeltető tulajdonosi engedély hiányában tette volna lehetővé külső beszállítók részére a szennyvíztelep igénybevételét, mivel a ... Kft-nek a tulajdonosa az önkormányzat.

Állította, hogy az önkormányzati határozat, mint magánjogi jogalany által tett nyilatkozat kizárólag az önkormányzat végrehajtó szervét kötelezte arra, hogy szerződési ajánlatot tegyen, a szerződéskötést előkészítse. Az alperes egyik önkormányzati ajánlatot sem fogadta el, ő kizárólag egyezségi ajánlatot tett a felperesnek, amelyet azonban a felperes nem fogadott el. Az alperes nem a felperes képviselő-testületének döntései, hanem a ... Kft-vel kötött szerződése alapján, joggal szállította a folyékony hulladékot ... város szennyvíztisztító telepére.

Az alperes perbe hívta a ... Kft-t, aki azonban egyik fél oldalán sem kívánt beavatkozóként a peres eljárásban részt venni.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaptalannak találta, és azt ítéletével elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 2 000 000 Ft perköltséget.

Megállapította, hogy az Állam által előlegezett illetéket az Állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában kifejtette, hogy az egységes bírói gyakorlat szerint a helyi önkormányzatokról szóló törvényben meghatározott szolgáltatási kötelezettség teljesítése a szolgáltatást igénybe vevők és a szolgáltatók között polgári jogi jogviszonyt keletkeztet, amelyben a szolgáltatás-ellenszolgáltatás egyenértékűségének elve érvényesül.

Utalt a jelen perben hivatkozott közigazgatási határozat felülvizsgálatára irányuló perben született legfelsőbb bírósági ítélet indokolásában írtakra, amely szerint a felperesi önkormányzat az illetékességi területén kívül székhellyel rendelkező gazdálkodó szervezetek felé, magánjogi jogalanyként szerződéses ajánlatot tehet arra, hogy ezen „külső felhasználók” milyen feltételek mellett vehetik igénybe a szennyvíztisztító telep szolgáltatását. Erre tekintettel a perbeli esetben a Ptk. 198. § (2) és (3) bekezdéseire, illetve hatósági rendelkezésre alapított szerződés létrejöttéről nem lehet szó.

A Ptk. 199. §-a alapján egyoldalú nyilatkozatból csak a jogszabályban megállapított esetekben keletkezik jogosultság a szolgáltatás követelésére, a szerződést a Ptk. 205. § (1) és (2) bekezdése szerint a feleknek a szerződés lényeges kérdéseiben való egyező akaratnyilatkozata hozza létre.

A Legfelsőbb Bíróság 5. számú GK állásfoglalásának c.) pontjában, illetve a Ptk. 207. § (1) bekezdésében írtakra is figyelemmel az elsőfokú bíróság kimondta, hogy meg lehet állapítani a szerződés létrejöttét, ha a felek a szerződést akár csak részben is teljesítették, vagy egyébként olyan magatartást tanúsítottak, amelyből arra lehet következtetni, hogy a szerződést létrejötnek tekintették. Igaz, hogy a Ptk. 216. § (1) és (2) bekezdése szerint a szerződési akaratot ráutaló magatartással is ki lehet fejezni, a nyilatkozattétel elmulasztása

- ha az nem ráutaló magatartás - azonban csak akkor minősül elfogadásnak, ha ezt jogszabály rendeli, vagy a felek ebben állapodtak meg.

A felperes képviselő-testületének ... Ökt. határozatát az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem lehetett az alperes által tett ajánlat elfogadásának tekinteni, csak újabb szerződéskötésre irányuló ajánlatnak, amelyre nézve az alperes soha nem tett elismerő nyilatkozatot, a felperes által a részére megküldött számlákat megkifogásolta, visszaküldte. Az elsőfokú bíróság annak sem tulajdonított jelentőséget, hogy az alperes 20 000 000 Ft megfizetésére ajánlatot tett, mivel azt a felperes képviselő-testülete nem fogadta el, ezáltal az alperes ajánlati kötöttsége megszűnt.

Rámutatott az elsőfokú bíróság, hogy a felperes az alperes „hallgatását”, illetve a folyékony hulladék szállításának a folytatását tévesen értelmezte, figyelmen kívül hagyta, hogy az alperes nem az önkormányzati határozaton alapulva, hanem a kezelővel kötött érvényes szerződés alapján szállította a folyékony hulladékot a ... Ökt. határozat meghozatala után is.

A szerződésnek ráutaló magatartással való létrejöttének ellentmond az a körülmény, hogy a felek közötti tárgyalások, ajánlatok mindig írásban kerültek kinyilvánításra, illetve a tárgyalásokról is írásbeli emlékeztetők készültek.

Nem tulajdonított az elsőfokú bíróság jelentőséget a perben annak a ténynek sem, hogy a ... Kft. a 2004. december 21-ei önkormányzati határozatot megelőzően is befogadta a külső településről érkező folyékony hulladékot is, mivel ez nem érinti a harmadik jóhiszemű személlyel kötött szerződés érvényességét.

Nem fogadta el az elsőfokú bíróság a felperes azon hivatkozását sem, hogy a szerződés elfogadásának lehet minősíteni az alperes azon „magatartását”, hogy a ... Ökt. határozatot nem kifogásolta meg semmilyen fórumon.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a peres felek között nem jött létre az „elhelyezési díjra” vonatkozóan olyan szerződéses megállapodás, amely alapján a felperes jogosultságot szerzett 300 Ft/m³ + ÁFA elhelyezési díj leszámlázására, ezért a felperes keresetét jogalap hiányában elutasította.

Megállapította, hogy a felperes személyes illetékmentessége folytán az Állam előlegezett illetéket az Állam viseli, és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pereszes felperest az alperesnek az elsőfokú eljárással felmerült, ügyvédi munkadíjból álló perköltsége megfizetésére.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását, és az alperes keresete szerinti marasztalását kérte.

Sérlemelte, hogy az elsőfokú bíróság a felek per előtti levelezéséből, írásbeli és szóbeli nyilatkozataiból nem tisztázta részletesen azokat az adatokat, cselekedeteket, amelyek együttes vizsgálatával lehetett volna megállapítani azt, hogy létrejött-e ráutaló magatartással az adott jogviszony vagy sem.

A perbeli adatokból tényként megállapítható, hogy bár a felperes a település szennyvíz elhelyezését biztosító üzem üzemeltetését a ... Kft-re rábízta, mégis a tulajdonosi jogával élt akkor, amikor magánjogi jogalanyként a külső beszállítók szennyvíz elhelyezési igényére külön díjat állapított meg.

Az ezt követő eseményeket az elsőfokú bíróság tévesen értékelte akként, hogy az alperes nem fejezte ki ráutaló magatartásával a szerződéskötési szándékát. Az alperes már az első méltányossági kérelmében rögzítette, hogy tisztában van a felperes azon döntésével, hogy

a külső beszállítónak elhelyezési díjat kell fizetnie az önkormányzat részére, vagyis az alperes és a ... Kft. közötti szerződés mellett létrejött egy jogviszony az alperes és a felperes között is. Az alperes tehát tudatában volt a fizetési kötelezettségével, csupán az elhelyezési díj mérséklését kérte a felperestől.

Mivel a felperes az alperes méltányossági kérelmét csak részben teljesítette, ezért a felperes újabb határozatát csak újabb ajánlatnak tekinteni, viszont ekkor a felek már csak az elhelyezési díj mértékében fejeztek ki egymástól eltérő álláspontot. Az pedig ismert tény, hogy az alperes a ... Ökt. határozat közlését követően egészen 2007. évig semmilyen felszólalással nem élt, a folyékony hulladékot viszont a továbbiakban is beszállította. Az alperes „hallgatását” a fenti tények alapján az alperes beleegyező akaratának kell tekinteni.

A felperesi követelés jogalapjának fennállását erősíti az alperes képviselőjében eljáró jogi képviselő által 2007. március 19-én írt levélben, illetve a 2007. április 19-én kelt ajánlatot tartalmazó levélben írt, a fellebbezésben idézett nyilatkozat is.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását, és a felperesnek a másodfokú eljárással felmerült költsége megfizetésére kötelezését kérte.

Fenntartva az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatait, kiemelten hivatkozott a Ptk. 216. §-ához fűzött kommentárban írtakra, miszerint „a ráutaló magatartás nem hoz létre szerződést, ha a felek magatartása - önmagában vagy a korábbi tárgyalásokkal, részmegegyezésekkel együtt - nem fejezik ki a szerződéses megegyezést a szerződés lényeges pontjaiban”.

Ítélete indokolásában az elsőfokú bíróság helytállóan utalt arra, hogy az alperes soha nem tett elismerő nyilatkozatot, a felperes által megküldött számlákat mindig megkifogásolta, és végig arra hivatkozott, hogy neki az üzemeltetővel van érvényes szerződése.

Ugyancsak helyesen értékelte az elsőfokú bíróság az eseményeket akként, hogy az alperesnek a 20 000 000 Ft megfizetésére tett ajánlatához kötöttsége az ajánlat elfogadásának hiányában megszűnt.

Maga a felperes is elismerte a fellebbezésében, hogy a felek az elhelyezési díj mértékében egymástól eltérő álláspontot fejeztek ki, az ártényező pedig egy piactgazdaságban a szerződés lényeges tartalmi elemét képezi, az ebben történő megegyezés hiányában a szerződés létrejötte nem állapítható meg.

Hivatkozott a jogalkotásról szóló 1987. évi XI. tv. 46. § (1) bekezdésében írtakra is, amely szerint az önkormányzati határozatok az alperesre nézve nem rendelkeznek kötelező erővel, azok az önkormányzat illetékes osztályának adnak felhatalmazást a szerződéskötés előkészítésére. Ilyen céllal azonban a felperes részéről senki nem kereste meg az alperest.

Az ítéeltábla a felperes fellebbezését nem találta megalapozottnak.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást az eljárási szabályoknak maradéktalanul eleget téve lefolytatta, a tényállást a bizonyítékok okszerű és logikus értékelésével, a jogvita eldöntéséhez szükséges körben feltárta, a helyesen megállapított tényállásból helytálló jogi következtetésekre jutott, az irányadó jogi szabályozást, így a helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvényt, a hulladékgazdálkodásról szóló 2000. évi XLIII. törvényt, és az ebben a szabályozási körben alkalmazandó alacsonyabb rangú, végrehajtási jellegű

jogszabályokat helyesen vette figyelembe, és azokat a Ptk. idevonatkozó rendelkezéseivel együtt megfelelően alkalmazta.

Az elsőfokú bíróság megalapozott és jogszerű döntését megfelelő, minden, a jogvita érdemi elbírálásánál relevanciával bíró jogkérdésre kiterjedő indokolással ellátta. Meggyőző részletességgel, igényes jogalkalmazói érveléssel adta magyarázatát a döntésének. Mivel a fellebbezési kérelem új tényállításokat, új bizonyítékokra való hivatkozást nem tartalmazott, és az elsőfokú bíróság döntése meghozatalánál kimerítően értékelte a rendelkezése álló perbeli adatokat, ezért az ítéletábra nem tartja szükségesnek a felperes fellebbezési állításait összevetni az elsőfokú bíróság ítéletének a megállapításaival.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét - lényegében annak helyes indokai alapján - a Polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. tv. (Pp.) 253. §-ának (2) bekezdése szerint helybenhagyta, és a Pp. 254. § (3) bekezdésére utalással a részletes indokolást mellőzte.

Az ítéletábra szükségesnek tartja azonban az alábbi megjegyzéseket megtenni a perbeli jogvitában az érdemi döntés helyességét érintően felvetődött kérdések kapcsán.

Az már nem volt kérdés a perben, hogy az önkormányzat magánjogi jogalanyként - mint a vízügyi létesítmények tulajdonosa - alanya lehet polgári jogi jogviszonyoknak, mint ahogy ezt a Legfelsőbb Bíróság a Kfv. IV. 37.186/2006/4. számú ítélete indokolásában is kimondta.

Az is tény, hogy a felperesi önkormányzat tulajdonosként szerződést kötött a ... Kft-vel a vízügyi létesítmények üzemeltetésére, a közüzemi szolgáltatások elvégzésére. Az önkormányzat a tulajdonosi rendelkezési jogát a vele szerződött szolgáltatóval kötött üzemeltetési szerződésben juttatja kifejezésre. Az alperes a perben mindvégig arra a kétségtelen jogi helyzetre hivatkozott, hogy ő a ... Kft-vel kötött megállapodása alapján vette igénybe a vízügyi létesítmények szolgáltatásait.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében is hivatkozott a jogalkotásról szóló 1987. évi XI. tv. 46. § (1)-(2) bekezdései szerint az önkormányzatok határozatai az általuk irányított szervekre, illetve az illetékességi körükbe tartozó magán és jogi személyek, gazdálkodó szervezetek vonatkozásában állapíthatnak meg az önkormányzat feladatkörébe tartozó jogokat, kötelezettségeket. Az ún. „külső”, azaz az önkormányzat illetékességi területén kívüli személyekkel szemben a határozat kötelező erővel nem bírhat, és mivel nem is volt egyéniesített a megfogalmazása, ezért a határozat önmagában nem minősíthető az önkormányzat, mint tulajdonos által tett szerződéses ajánlatnak sem, ezért fogalmilag kizárt, hogy ráutaló magatartásával az alperes elfogadhassa azt.

Az önkormányzat képviselő-testületének ezen határozata alapot adhatott volna arra, hogy az önkormányzat, mint tulajdonos kiegészítse a ... Kft-vel kötött üzemeltetési szerződését azzal, hogy a vízügyi létesítmények üzemeltetője a „külső” beszállítóktól az ártalmatlanítási díjon felül további X Ft/m³ elhelyezési díjat is köteles elkérni, amely összeggel a tulajdonos önkormányzat felé évente elszámolni tartozik. De ugyanígy megoldást jelent az, a másodfokú tárgyaláson az alperes által 6/A/1-3. szám alatt becsatolt iratokkal tanúsított eljárás is, hogy az önkormányzat önállóan, egyedileg köt az elhelyezési díj fizetése tárgyában egy szerződést valamely külső beszállítóval.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárással felmerült költségeit maga viseli, és a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint köteles megtéríteni az alperesnek a másodfokú eljárással felmerült, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5)-(6) bekezdései, valamint a 4/A. § (1) bekezdése alapján, a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban álló, bruttó 1 000 000 Ft-ban meghatározott, ügyvédi munkadíjból álló perköltséget.

A pervesztes felperes az illetékekről szóló többször módosított 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 5. § (1) bekezdés b.) pontja alapján személyes illetékmentességben részesült, ezért a másodfokú eljárási illeték összegét a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a szerint az Állam viseli.

Debrecen, 2009. március hó 24. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Cógoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Dr. Riczu András sk bíró

A kiadmány hitelélül:

Kiadó